

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην τῶν Παρθενῶων.

Χίλια κ' ἐνηκιάσα πέντε,
τά μουνοῦμε κ' ἐν μουνητάι.

Τὸν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτω φράγκα εἶναι μ' ὄνο.
Γιὰ τὰ τένα ὄμως μέρη—δέκα φράγκα κα' ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός ἐπιπόδον τσελεπή
δτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δεν δά πληρώνει δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Μαρτίου δωδεκάτη
κ' ὁ γέρος σὸ Πάλατι.

Πόντος ὄκτακόσα κ' ὕδωρτα τρία,
τὴν Βουλὴν προμύει καθεμὴ φαρτρία.

Φαουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθάνης νέτος ὀκέτος.

Τὸν εἶδα, Περικλέτο, τὸν γέρο χαροπὸ
γλυκύματα γὰ δὴν' σὺς φίλους καὶ σ' ἔμένα...
οὐ' λίγο οὐ' λιγύμι δὲν εἴξερα γὰ πῶ
ἂν ἔμεινε σὸ σπῆμι ζαχαροπὸ ναένα.

Τὸν εἶδα, μουρηλῆ,
μ' ἀνάργωσαν τελείαν,
κ' ἐπήγρωσαν πολλοὶ
κ' ἐδήλωσαν φίλιαν.

Μὲ τοῦ γέροντος τὰ γλυκὰ
χόρισσε κ' αὐτοῦ κ' ἐκείνος...

Π.— Ἄμμ' τὸν εἶδες τὸν Φωκῆ;
Φ.— Τὸν γιὰτὸ μοῦ λές, βρε κῆνος;

Π.— Τὸν Φωκῆ τὸν Νικηφόρο, ποῦναι τραγωδία πρώτης
Βερραδάκη τοῦ κλεινοῦ
μὲ σοφία καὶ μὲ σοφ,
καὶ τὴν ἔμνησε καθάνης τοῦ θεάτρον διασώτης.

Φ.— Ναί, μὲ μάχη σὸν γαστρίδα,
Περικλῆ μμοκοντόρο,
σὸδ Βασιλικὸ τὸν εἶδα
τὸν Φωκῆ τὸν Νικηφόρο.

Σιδηρόφρακτος περὶ
στρατηλάτης ἀπὸ' μπόρος μου,
ποῦ θαμβῶνταν κυβερνῶ
τὴν βασιλίωσαν τοῦ κόσμου.

Ἐλαμκαν Κουροπαλάτοι
καὶ μὲ σπόμρον ἐγαυρίαν,
ἤρχοντο καὶ στρατηλάται
μετὰ Σπυργγοκλαρίων.

Π.— Πῆγες, βρέ, σὸν Νεαγγιάνη
μ' ὄλο τὸ πιστὸ ἰδοῦναι;
δὲν τοῦ πρόσφερες στεφάνι;
δὲν τοῦ φίλησες τὸ χέρι;

Φ.— Τοῦβανα κ' ἐγὼ μιτῶνομα
καὶ τοῦ πρόσφερα στεφάνια
καὶ λουλούδια μὲ πανέρινα
καὶ τοῦ φίλησα τὸ χέρι.

Χρόνια τοῦβλεσαν πολλὰ,
γὰ μὰς ζήσης, Στρατηλάτη,
δῶρα τοῦβτεῖλε καλὰ,
καθὼς λέγ, καὶ τὸ Πάλατι.

Κ' ἔβλεπα κόσμου γέροντ μου καὶ σοβαρὸ κ' ἄσπειο,
κ' ὁ γέρος μὲ τοακίωματα
ἐδέχετο γλυκύωματα,
κ' ἐγίνημε τὸ σπῆμι τὸν σὸν ζαχαροπλαστεῖο.

Κ' ἔστικαν Κόρδονοι τρανοὶ
σ' τοῦ γέροντ μου τὸ πλάγι,
κ' ἔβρωσαν τοῦβταῖς, ρεβάρη,
καὶ πάσταῖς Κοπερζάγη.

Κ' ἔλα, τοῦ λέγαν, γλυκασμὲ τὸ νόμμα γὰ γλυκάνη,
μὲ τὰς οἰκονομίας σου μὴ μὰς παρακίωσῃς.
Κύττα τὸ κόσμου εὐφημῆ
τὸν γέροντα τὸν πάντι,
πιστεύοντας πᾶς γὰ ψαμί
θὰ τρώη παντιοπάντι.

Τὴ λάβαρ' ἀνεμίζοντο μὲ Βοσπορείους αἶθρα ! ..
 Π. — Εἶδες τὸν Ἀθανάσιον, τὸν μοναχὸν τῆς Λαύρας,
 ποῦ προφητεῖαν ἔφερεν ἐπάνω σὲ κογχύλιον
 τῶν περιλήμπτων χρόνων
 πρὸς τὸν μικρὸν Βασιλεῖον,
 τὸν καὶ Βουλγαροκτόνον ;

Εἶδες σὲ προδιχοντας κλεινούς
 τῆς Λαύρας τὸν καλόγηρον,
 καὶ τῆς φρικτῆς Θεοφανούς
 τὸν τρομερὸν ποδόγυρον ;

Φ. — Τὴν εἶδα τὴν Θεοφάνω, τὴν τοῦ Φωκά κυρίαν,
 γυναικ' Ἀλιθρίαν,
 μὰ καὶ τὸν Ἀθανάσιον τὸν μοναχὸν τὴν εἶδα,
 ποῦ προφητεῖαν ἔφερε γραμμένη σὲ σανίδα
 πρὸς τὸν Βουλγαροκτόνον
 τῶν νεωτέρων χρόνων.

Κι' ἡ προφητεία, φαφλατᾶ,
 θαρρῶ πῶς ἔγραψεν αὐτὰ ;

᾿Ω σκύμνε τῆς Κορδόνας
 καὶ λέον ἐνταυτῷ,
 κομῆσου μετ' ἀγῶνας
 ἐν λίκῳ λαίρεντῷ.

Μετὰ γλυκῶν ἄσματων
 ἐπάνω γλυκοσυμίτων
 γλυκύτατα κοιμοῦ,
 καὶ θ' ἀναπέμψου ὕμνον
 πρὸς ἰεῖοντα καὶ σκύμνον
 φωναὶ πολλῶν ὁμοῦ.

Μὲ νέους θὰ φουσκώνης
 θριάμβους ἐκλογῆς,
 καὶ χέτρα θὰ σημάνης
 καὶ θὰ μᾶς εὐλογῆς.

᾿Στὴν ἐορτὴν σου πάλιν θὰ γίνης μενεξές,
 κῆπος, Νιολμᾶ-μαξές,
 καὶ βάξια θὰ σοῦ σταίλουν χρυσᾶ τὰ κι' ἀργυρᾶ,
 καλλικεῖρ' ἀπ' ἕμεινα, ποῦ' πῆρες μὴ φορᾶ.

Διβανωτός θύσιος
 θ' ἀνέλθῃ πρὸς τὸν θρόνον σου,
 κι' ἄλο γονυκισίας
 θὰ βλέπῃς τὸν συγχρόνον σου.

᾿Εν τούτῳ τῷ προσφάτῳ τὸν ἐκλογῶν ἀγῶνι
 καθεῖς θὰ κλίῃ γόνυ
 πρὸ τῶν σεπτῶν γονάτων τοῦ γέροντος πατρὸς,
 καὶ σὺ θὰ τὸς μπουκώσης γλυκὰ ποῦ δὲν τὰ τρῶς.

Κι' ἔχθροι θὰ σὲ θαυπέσουν,
 κι' ἔχθροι θὰ σὲ κινδύσουν,
 κι' ἄλοι πρὸς σὲ θὰ σπείσουν
 φίλων γὰ δηλόσουν.

Γέγραπται δ' ἐπὶ σανίδος
 πῶς θὰ γίνῃ συμφορά,
 κι' ὁ Μαριλῆς τῆς Παργασίδος
 πῶς θ' ἀπαρηγήσῃ σκληρὰ
 τὸν Σμάμπουλον τὸν φίλον,
 καὶ θ' ἀλλεῖθι τῶρα φίλλον,

καὶ φίλων θὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν σκύμνον τῆς Κορδόνας,
 τὸν κοιμώμενον καὶ πάλιν εἰς ἐκλογικούς θαρρῶνας.

Γέγραπται δ' ἐπὶ σανίδων
 πῶς νυμφῶν Ὀκειανίδων
 θαλασσοβρέντοι χοροὶ
 θὰ σὲ ψάλλουν, Θεωαρή.

Εἰς ἡμέρας νέας εἰρήμης καὶ πολέμου καλλινίκων
 κίδουσι θὰ πατῆ φοινίκων
 ὁ τῆς Ἐξουσίας πῶλος,
 κι' εὐγενῆς ὄνειροπόλος
 θὰ ποθήσῃς τῶρα πάλιν μετ' ὁν φλέγοντὰ σου ἕλληον
 ἀξιομαχῶν στρατῶν,
 κι' ἀπὸ τοῦς μεσοῦς θὰ κόπῃς διαφόρων ἑπαλλήλων
 εἰκοσι τοῖς ἑκατόν.

Τότε θρηῖνος ἐν Ραμᾶ,
 Θεωδώρακῆ τροφοδότα,
 τότε πλεόν ταραμᾶ
 θὰ μυρίζουν φίλων χρώτα.

Τότε πλήθος ἀλαλάζων καὶ κυριαρχῶν φρενήρης
 κι' ἐπαλλήλων νοστιπτός,
 ὄμνος σὺ θὰ λές ἐπιφήνης :
 φθάνει γὰ γενεῆ στρατός.

Τότε Μαιωθῆς θὰ γίνῃς, κικηφόρος Κορδοῦνᾶ,
 καὶ θ' ἀνέβῃς σ' ὁ Σινᾶ
 τοὺς θεαμούς γὰ προσκυνήσης,
 κι' ἐξ αὐτοῦ θὰ προσφωνήσης
 τὸν λαὸν ποῦ θὰ πεινᾶ
 καὶ θ' ἀπλόγη τραχατᾶ.

Τῆς Βουλῆς θ' ἀποστομώσης τὰς ἐβλίλους τὰς κορώνας
 κι' ἀπαθῆς σ' ὁ Πανελλήνων τοὺς ἐρόνους δὲν θὰ μείνῃ ;
 τὰ γλυκίσματα τῶν φίλων καὶ τὰ βάξια τῆς Κορδόνας
 δοῦραν θὰ τὰ προσφέρῃς σ' ὁ Ταμίον τῆς Ἀρμόνης.

Τὶ κράνη, τί λωρία ! ...
 στρατὸς ἐν ἀνακλάσει ...
 τί πλειονομηφία
 πρὸ σοῦ θὰ παρελάσῃ.

Καὶ σὺ θὰ βλέπῃς πλήρη τὸν οὐρανὸν τῆς δόξης,
 κι' ὡς περικτὸς σ' ὁ κόμμα πολλοὺς θ' ἀποδιώξῃς.

᾿Απὸ Ταμίον κρόπτας θὰ λείνουν τὰ ψιλὰ,
 κι' ἐν ἄρματος κυρίων
 θ' ἀνέλθῃς ὑψηλὰ
 ψυχρὸς πρὸ τούτου θρήνον
 καὶ πόνον τῶν πενήτων
 τῶν ἀξιοθηρήτων.

Πανώμματα πτηρὰ
 πικρῶς θὰ πτυθίσουν,
 καὶ βόμβαραθὰ ἔσκα
 μὲ βόμβας θὰ βομβήσουν.

Κι' ὁ Σεραφεῖμ ἐκείνος,
 Δήμαρχος Ἐλευσίνους,
 θεορμῶς θὰ συγχαρῆ
 τὸν γέρο Θεωαρή.

Τότε Σεραφεῖμ ὠραῖα, τότε Χερουβεῖμ χρυσᾶ
 περὶ σὲ θὰ περυσίσουν,
 κι' ἐν ψαλμοῖς θὰ πλαταγίσουν
 περὶ εἰ τοῦ λαοπροβλήτου, ποῦ προβλήματα κλοσσοῖ.

**Προσφορά του Φασουλά
στ' όνομα του μπαμπαλι.**

Ε'ϊσως θαύμα να μίς κάρη θαυμαστόν ο Μωυσης
και σιδήρ να γενήση η' ή κλειτή μας Ελευσίς.

Χαριτοπαίδι εν διαγμώ
μίδ' στήρ τόση εφορία
θά θρηήσουν εν λυγμώ
καταδωξίν Αγρίαν,

η' ένα κέντρον δίν θά' βρίσκούν την νικητή των να περάσουν
η' άποσθήσεται να δράσουν.

Χαριτοπαίδι εν διαγμώ, του γεμίζου την σακκοθλα,
θα' μίλησουν στον κηπουρό να' μίληση στον Παπποθλα
μουαχός να τους άρση η' ελευθέρους σαν και πρώτα
να σκορπίσουν της παστέας και του μπακαριά τα φάνα.

θα κλεισθή σε τούτους δίους κάθε κέντρον, κάθε πύλη,
μήτε κδη στραθή κοινοσία δίν θά παίζουν η ακαμπίλι.

θα κοιμούνται με της νύκτας άγρυπνότες παρμάντι
της άγρόπικον Ραμμοσόνικς,
η' δ' οι πλάτης έκπένται
της Τραλιής ης της Προσόνικς

όπως τώρα δίν θά πάχουν από τρούουλας ματιαν,
άλλά σάφρονα θά πηξουν η' ιδωθή κοινοστια,
η' επί τάπητος θά σπάρουν μύρον την Μακεδονίαν.

Τού Κροσίου τα καθόρματα
δέξιδους θά κηρσέουν,
η' επί των τούχων θάματα
πανόρματα θά τούξουν.

Θ' άνάγουν πατριασμοί
πατήρων φαλακρών,
και θά γενούν προ βίβασμοι
μεγάλων και μικρών.

Πλήθη δασυάλων θά πανθούν
και θά φεμάρουν το φουμί,
η' όλοι χροσά θά φορτωθούν,
άνδραγαθήσεται και μη.

"Ίσως με σθένος, Θεοδαρή, η' άρθης πολεμικόν
καθός ο' ευίνους τοδς καιρός της άληθούς εκκλεισίας,
και θάδλη και Συνέδριον Αρχαιολογικόν
η' άποθαμμη των Γωμηών αρχαίας πανοικίας.

Κοιμοδ κοιμοδ σαν Ηρακλής στοδς πόδας της Όμφάλης,
και γεαροί και γέροντες
έπι ασυλίων αλφοντες
την πολιάν σου κορυφήν μετά βοής μεγάλης,
και νυν θά σε θανμάσουν
και νυν θά σ' όνομάσουν
Βουλγαροκτόνον τρομερόν
των μακαρίων ημερών
με έλεγείας χμαραών.

"Όλοι θά ψάλλουν άφοβοί πολεμους άναμάντους,
και η Κροσίμαν άρνουδάρηδες
πεζοί και καρβαλάρηδες
θά φήγουν τότε σαν λαοί στρατός σαιδοφράκτους.

Νέος ἀρόμητος ἀγόν,
λαχεία και κληρώσεις,
μὰ και προσφάτων ἐκλογῶν
θὰ γίνων ἀκρωσίαις.

Και οὐ τῶν ἀκρωσίαισιν τὸν πέλεκυ θὰ οἰνήσῃ
ἀμειλικτος και φοβερός,
κ' ἀκρωθῆσονται οὐκ ἐπιβουλεύων
οἱ τῆς Ἡλείας βουλευταί, κ' ὁ Φούφας κ' ὁ Σίσινης.

Κ' ἀποὺ τὸν Φούφαν, Θεοδωρή, ἀκίληρ τὸν ἀκρωσίαισιν
κ' ἄλλους πολλοὺς σαρώσας,
τότε τὸ κύρος τῶν θεομῶν ἀκίληρ θὰ μείνη
κ' ἔπουρησαν Ἰπποκράτη θὰ ἀεὶ κινῶσιν σμῆνη.

Ἀκίλησιν, μπαπαλῆ,
κάθε φίλος θὰ προσβίλη,
πυθάνον κ' οἱ Θεσσαλοὶ
τὰ προτείνου τὸν Καρτίλη.

Γεγραπταί δ' ἐπὶ σανίδος
πῶς μ' ἐπίσκηψαν κατ' οἶκον
κ' ὁ Βουδούρης τῆς Χαλκίδος
θὰ ζητήσῃ τὸν Ναυτίκον.

Πλὴν κ' ὁ μέγας Ἀσημάκης, ὁ τῆς Ὀλυμπίας λέων,
φοβερά θὰ οἰσῆ ζαίτην,
και δικαίως τώρα πλέον
ἀπο τὸν ἐνδραμετέτην
ἐπουρησίαν θὰ ζητήσῃ
και ποδάρη θὰ πατήσῃ.

Πλὴν εἰς τόσας ἀπαιτήσεις τόσων φίλων σου παγίωρ
μὴν ξεχῆς, Κορδοκοπάλα,
πῶς δικαίως ἐπουρησίαν
πρέπει τώρα και σὶ τὸν Λάππα.

Καθεὶς χαρτοφυλάκιον θὰ σοὺ γυρεῖ πρότος,
και τότε ἐκ τοῦ μετώπου σου θὰ στέξουν ὄρομβ' ἰδρωτός.
και τότε θὰ ῥωτῆ καθεὶς ὁ νοῦς σου εἰ τεταίνει,
και σὺ, ποὺ φίλον δὲν λυπεῖς,
ὁ κόμπος βλέπεται θὰ πῆς
πῶς ἐρῆσας σὶ πένι.

Θὰ μαθηθῶν πολλῶν περὰ
και ὅτι δ' ἡμέρα σοβαρὰ
ν' ἀνοίξῃ τὸ σπήριον
τοῦ κράτους Βουλευτηρίου.

Θ ἀδων τὰς πύλας τῆς Βουλῆς
και θὰ προσβῶν Βασιλεῖς
και λαϊκῶν λερωτοῖ.

Θὰ τρέξῃ λεγερὸν σπαθί,
κ' ὁ μὲν κ' ὁ δὲ θὰ προσπαθῇ
τὸν Ἀνακτα ν' ἀνοήσῃ.

Ἐκεῖ θὰ βλέπῃ; φουσκωματα πολλῶν ἐξοχητάτων,
ἐκεῖ θὰ βλέπῃς ἡμερον τὸν πλῆθος τῶν χορτάτων,
πλὴν ὄχιον θὰ στέκεται τῶν νησιῶν τασκέρι,
καθ' ἅπαντες ὄχιος ἡμέρον διαφέρει.

Και θ' ἀκούσῃς τότε πάλιν ὑπαλλήλων κοπιῶν :
μὴ μὰς κόψης, μὴ μὰς κόψης εἰσὶ τοῖς ἐκατόν.

Κλῆθ' ἀφήσῃς σὸν και πᾶσι τοὺς μισθοὺς μας ἀνετάφους,
πολεμάσῃς Κορδοκίλη και τῶν μύθων Διγενῆ,
κ' ἂν ἐπάλληλος καθῆσαι ἀεὶ κλεινῶν προγόνων τάφους
θὰ φρονεῖ πῶς μακροχρῆ Ἀρταξέρξης θὰ γενῆ.

Και τὸ Στράτευμα κ' ὁ Στόλος
μὲ τὸν Ἀκλιαντα σὶ τοὺς ὄμιλους,
Θεοδωρή, θὰ ἀεὶ κινῶσιν.

Κ' ὁ τῆς Ἐξουσίας πόλος
ἀεὶ μεγάλους ἱπποδρόμους
Βυζαντίων θὰ πετάξῃ.

Γλυκομάτων και μουκίτων
θὰ μακροκίλων βροχαί,
και Προσίτων και Βεσέτων
θ' ἀπληθύνου λαχαί.

Τὴν Ἀδὴν θὰ προσκυνήσουν λεγόντες νέων φίλων,
πρόφῃ Βροῦτων ἀπὸ τῶν μετὰ τὸν Φρόγιον τὸν πύλον,
ἀλλὰ τώρα προτείνονται μεταξὺ τῶν ἀπονοδῶν.

Τὴν Ἀδὴν θὰ προσκυνήσουν
γίγατες, μοντοὶ Ζαχαῖοι,
κ' ἐν ὄρεσιν κ' ἐν ὄρεσιν
νέων Ρώμῃ θ' ἀνυμνήσουν
ἀποκατάφορος ὄρεσιν,
κ' ὁ Φωκῆς κ' ὁ Τσιμισκῆς.

Ἐπιφάνης λέγει ἰδίως,
Περικλῆτον μου ἀκατάδε,

κ' ἂν ἐκεῖν ἢ προφητεία θ' ἀληθεύσῃ κατά γράμμα,
μὰ τὸς Ρώσους, μὰ τὸ Μουδέν, τὸν Νοῦτ'η και τὸν Ὀργάμα,
δὲν μορῶθ' ἀβεβαίωσιν μήτε ἀεὶ τὸν φροσιζήσῃ,
μήτε κ' ἄλλους συμπολίτας...

Π. — Ὅρεσ τὸ λοιπὸν, προφήτη.

Και κομπόσαις ποικιλίας,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Ἰστορίας φροσιζῆς συλλογαί, λαμπρὸν βιβλίον,
τοῦ Δροσίτη προῖον, πλοῦτον γνώσεων ἐγκλίον.
Ἐξεδόθη παρ' ἐκείνου τοῦ Συλλόγου τοῦ τρανοῦ
τῶν βιβλίων τῶν χρησίμων, ποὺ καθ' ἅπαντες μετὰ.

Ἐπιφάνης λέγει ἰδίως, τὸν Πειραιῶς, ποὺ βγαίνει
μὲ σίχους ὄχιος ὁ Ρωμῆος ὁλόκληρος γραμμένος.

Ἐλα καιρὸ, μαρὰ παιδιὰ, τὰ πάλιν τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατὰστημα τὸ κοσμοετακωστὸ,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατὰστημα τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦνα τὸ καταφύγιον ἕκαστου προτείνουσι,
και σὶ τοῦ Σταδίου τῆς ὁδῶν φεγγολογῆς και λάμπει,
κ' ὄχιος τὸ βλέπει σταματῆ και θέλει μέσα νύμῃ.
Τὰ χειρόγραφα, βρε παιδιὰ, μὰς ἦλθον τὰ Μαργαρίτα
και τρέξτε νὰ κόψετε τὰ πορτὰ τῶν οὐρανῶν.
Τὰ χειρόγραφα κλεισθῶν και τῆς φροσιζῆς τῶν στήριον,
κ' ὄχιος μ' ἐλπίδα τρέφονται πῶς Ἰπποκράτη θὰ γίνων
ἀεὶ σπένδου σὶ τὸ κατὰστημα τοῦ Γεωργίου μὲ παρὰ
νὰ καταλάβῃ εἰ θὰ πῆ βελόδα μὲ φορὰ.
Ἐλπει τεχνίτης θανατωτὸς ὁ Παππαϊωάννου
και γὰ τὸ μὲτὸ γίγαντος και γὰ τὸ μὲτὸ νάνου.